

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Engang da Jesus stod ved Genesaret Sø, og folkeskaren trængtes om ham for at høre Guds ord, fik han øje på to både, der lå ved søen. Fiskerne var gået fra dem og var ved at skylle garnene. Så gik han op i en af bådene, den der tilhørte Simon, og bad ham lægge lidt fra land. Så satte han sig og underviste skarerne fra båden. Da han holdt op med at tale, sagde han til Simon: »Læg ud på dybet, og kast jeres garn ud til fangst!« Men Simon svarede: »Mester, vi har slidt hele natten og ingenting fået; men på dit ord vil jeg kaste garnene ud.« Det gjorde de, og de fangede en stor mængde fisk, så deres garn var ved at sprænges. De gjorde tegn til deres kammerater i den anden båd, at de skulle komme dem til hjælp, og de kom og fyldte begge både, så de var lige ved at synke. Da Simon Peter så det, faldt han ned for Jesu knæ og sagde: »Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand.« For han og alle de, som var med ham, var grebet af rædsel på grund af den fangst, de havde fået – ligeså Jakob og Johannes, Zebedæus' sønner, som fiskede sammen med Simon. Men Jesus sagde til Simon: »Frygt ikke! Fra nu af skal du fange mennesker.« Og de lagde bådene til land og forlod alt og fulgte ham. Lukasevangeliet 5,1-11

For tiden kører der en helt igennem vidunderlig radio-dokumentar på DR. I 13 afsnit! Den blev lanceret forleden, lige til ferietid, og hedder *Eliten fra Rosenørns Allé*. Dokumentaren er en hyldest til Danmarks Radios radiomontager, der havde deres storhedstid fra 70'erne og indtil sidst i 90'erne. Montager, altså timelange radioprogrammer, man talte om på samme måder som man i dag taler om den seneste Netflix-serie eller populære podcast.

Lytteren føres gennem de 13 afsnit af lydmanden og dokumentaristen Torben Brandt, der har arbejdet sammen med de farverige personer, som huserede Danmarks Radio gennem årene. På *Rosenørns Allé*, deraf navnet. Fælles for de medvirkende er det lidt særlige, at de for længst er døde. Alligevel formår dokumentaren at give liv til de døde, ved at åbne en portal ind til en ædel og fjern fortid, og til et persongalleri, man ikke troede fandtes. Vi møder entertainere, galninge, originaler, selvfede typer, magtmennesker og eksistenser på randen af verden. Det er mangfoldighed på den helt rigtige måde.

En af de farverige personer, vi møder, hedder Per Brethvad. Det sker i afsnit fire. Han var radiomontagemand og ”en chamerende rad med fregner på næsen,” som hans søster fortæller i afsnittet. Han havde nok aldrig forestillet sig, at han en dag ville blive omtalt i en prædiken, for han var det vi i dag ville kalde ateist. Vokset op i et typografhjem med en stærk fagforeningsånd og med bekendtskaber i datidens venstreorienterede journalistmiljø på Danmarks Radio. Ikke umiddelbart typen der sled kirkebænkene op, for han troede ikke på det med Gud, får vi at vide.

Men Per Brethvad havde barmhjertighedens nådegave; han var socialt engageret og lavede radiomontager fra de mest sælsomme afkroge af samfundet. Fra børnehjem og med mystiske rapportager med ældgamle særlinge. Ensomme, forladte, samfundets udstødte. Næsten som var det en discipelkreds i Jerusalem, han omgav sig med.

Så sker der det, at Per Brethvad bliver syg. Han var i kun begyndelsen af 30'erne på det tidspunkt. Og det er alvorligt. Han bliver afkræftet og elendig, og forsøger at tage sit liv flere gange med piller. Det viser sig, at han har en uhelbredelig tumor i hjernen. Og han er terminal. Lægerne giver ham beskeden hårdt og kontant, for det var på mode dengang sådan at tale lige ud af posen. Kort efter beskeden kaster Per sig ud fra anden sal i et selvmordsforsøg der mislykkes. Han brækker hoften, og bliver ikke opereret. I stedet bliver han placeret i en slags stort metalstativ. Og så sidder han ellers der; ødelagt og elendig og med en dødsdom hængende over hovedet.

En dag kommer hans ven Paul på besøg, Paul er præstesøn. Som noget af det første bliver Paul spurgt om hjælp, så Per kan dø. Han vil ikke mere, så han giver Paul en recept på noget medicin han skal gå ned på apoteket og hente. Men det kan vennen, præstesønnen, ikke få sig selv til, og da slet ikke på et hospital. Så Paul begynder at græde, fordi han ikke kan hjælpe sin ven. Han græder afmagtens tårer.

Og hvad gør Per så? Han vender sig mod den sidste mulighed der er tilbage i et liv, og det er miraklets mulighed. Og Pauls kristne baggrund fornægter sig ikke, så han gør Per opmærksom på, at han jo har adgang til den allerøverste hylde i troens verden. Faren er jo præst, og han tropper gerne op på hospitalet og laver en andagt, hvis dét kunne hjælpe. Den ikke-troende Per takker straks ja, og samme dag kl. 17 står Pauls far og hans kollega på hospitalet. De lyser velsignelsen, de beder en bøn for ham, de tager ham til nadver og synger en salme for ham. Som så mange hospitalspræster gør det i dag.

Og så sker der noget særligt. For efter Pauls far og kollegapræsten har været der, falder Per til ro. Han har ellers været stum af dødsangst, nærmest paralyseret, men efter besøget er det som om, at sproget vender tilbage. Sproget for det ufattelige, sproget for døden og ikke mindst sproget for afskeden. En accept af det, der skal ske. Det er i sig selv et konkret mirakel. Kort efter tager vennen Paul på filmfestival. Og Per dør, 34 år gammel.

Afsnit fire af *Eliten fra Rosenørns Alle* er et vidnesbyrd om, at Guds ord kan fylde tomheden ud. Guds ord kan give retning i en håbløs situation. For Paul og Per, som de to så nytestamentligt hed. Efter Peter og Paulus. Ordene giver dem en fælles retning.

Og det er da interessant: at hele det lille ritual med andagten, med nadveren, med salmen og med bønnerne skaber den ro og den afklaring, som der var brug for.

Den dødsyge, unge Per, der ikke ellers har troet på noget, og som må have følt sig så uendeligt tom og forladt og udsat –han gives et velsignende ord, der på den måde skaber et indhold. Det ændrer ikke på, at han skal dø, og på at det snart vil ske. Men ordene trøster. Om det evige liv, om den barmhjertige Gud, om syndernes forladelse.

Det giver Per lov til at dø med fred i sindet. Eller i hvert fald kan han få lov at give sig hen til et løfte om fred og tilgivelse; med Guds ord, der rækker ud over ham selv. Evighedens ord, der inviteres ind i det forsvindende korte øjeblik, som vi kalder et menneskes liv.

Det er det, som Guds ord kan gøre ved et menneske. Berolige, trøste, løfte op. Skabe fylde i tomheden. Og her må Guds ord forstås som ordet om Gud, sådan som det har vist sig i Jesus Kristus. Og som vi møder det i Det Ny Testamente. Det ord, der skaber liv af det døde, som skaber håb i det håbløse og som skaber fylde i tomheden. Det er den samme længsel efter fylde og mening, der summer hos folkeskarerne ved Genesaret Sø, vi hører om i evangelieteksten.

Det er også alle de tomme og tvivlende; de udstødte og lamme og staklerne. Det vi så tit hører om i Lukasevangeliet, samfundets svageste. De flokkes om Jesus, og vi hører, at de er mange. Så mange at der slet ikke er plads til Jesus i deres midte. Så han må stævne ud i en fiskerbåd sammen med Simon for at tale til skarerne. Det må have været en stille dag på Genesaret Sø, for han giver sig til at undervise dem ude fra båden.

Bagefter taler han til disciplene, der er fiskere, om at de skal tage ud og fiske igen, selvom de ikke har haft det store held med sig hidtil. Garnene er tomme og disciplene har slidt hele natten lang. Men de skal give det et forsøg mere. Dog med den forskel, at de næste gang skal kaste garnene ud på Jesu ord. De skal overlade fangsten til Gud. Og hvordan går det? Fiskerne fanger så stor en mængde fisk, at deres garn er lige ved at sprænges! De fanger så mange fisk, at bådene er ved at synke.

Fælles for folkeskarerne - og for fiskernes garn - er altså, at de har trængt til at blive fyldt op; med en ny, skabende Ånd, med ord eller slet og ret med fisk. For før var der tomhed, og nu er der fylde. Og er det ikke netop det, som Guds ord kan gøre ved os mennesker? Udfylde tomheden, måske som det eneste. Tomheden er et vilkår vi deler. Tomheden efter et tab, tomheden i det meningsløse. Tomheden hos den troende lige så vel som tomheden hos den ikke-troende. Tomheden, der suger alt liv og håb ud af os, når vi står ved afgrunden. Selv på en sommerdag, med en elsket i hånden.

Her er det, at Simon siger: *på dit ord vil jeg kaste garnene ud!* Den uheldige fisker sætter sin lid til noget andet end sine egne evner. Det er en invitation, der lyder. Til at kaste garnene ud, ikke på egne drømme og håb, men på Guds ord. Ligesom det menneske, der aldrig har haft med kirken at gøre, der på sin yderste dag vender sit hjerte mod Guds ord og siger: *På dit ord vil jeg kaste garnene ud.*

Og netop derfor kan vi sige: Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Far, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver en sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen